

กฎแห่งกรรม  
เล่มที่ 5 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง บุญบันดาล  
โดย พระครูภาวนาวิสุทธิคุณ



**วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี**  
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม

---

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>  
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล  
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย  
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ



## บุญบันดาล พระภวานาวีสุทธิคุณ

### เพชรตาแมว

จะเล่าเรื่องบุญดลบันดาล ยกตัวอย่างเรื่องจริง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ นายพุก ฤกษ์เกษม ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี อยากได้เพชรตาแมว คุณนายเป็นอิสลาม ไม่เคยสวดมนต์ ชื่อเสงี่ยม

ท่านเจ้าเมืองพุก นำรถแทรกเตอร์มาช่วยพัฒนาวัด และเป็นรถคันแรกของจังหวัดสิงห์บุรี สมัยเก่านั้นที่วัดมีกอไผ่เยอะ ท่านก็นำรถมาใส่กอไผ่ให้ ไสกอหนามพุงตอ

ท่านเจ้าเมืองชอบเครื่องรางของขลัง มาบอกว่า  
“หลวงพ่อกับผมขอเพชรตาแมว ผมอยากได้จัง”

อาตมาบอกว่า “ท่านเจ้าเมือง อาตมาจะเอาเพชรที่ไหนได้เล่า อาตมาก็ไม่มีเพชรตาแมว แต่เอาละ ลองอธิษฐานดู ไปสวดมนต์ เจริญกรรมฐาน ถ้าท่านมีบุญวาสนาก็จะได้เอง”

ทำไปทำมา ท่านเจ้าเมืองก็สวดมนต์ เดินจงกรม นั่งกรรมฐาน เจริญวิปัสสนา ยังเอารถมาช่วยพัฒนาหลังวัด ตอนนั้นคุณไชยรัตน์ ดารามาต เป็นผู้ตรวจราชการ ก็มาดูแลรถที่มาทำความสะอาดหลังวัดให้

พอท่านเจ้าเมืองสวดมนต์ได้ เจริญกรรมฐานได้ ก็มาบอกอาตมา แหม! เพชรตาแมว นึกว่าอยู่ที่ไหน ปรากฏว่าอยู่ข้างวัดนี่เอง มีโยมข้างวัดคนหนึ่ง ชื่อปุ่น เป็นญาติกับโยมผู้ชายของอาตมา อาตมาเรียกว่าลุง เป็นตาของท่านปลัดประสิทธิ์ รองเจ้าอาวาส เคยไปเมืองลับแลที่วัดชีป่า ไปเลี้ยงควายแล้วหายไป ๗ วัน ตอนนั้นอายุ ๘๖ ปี พออายุ ๙๐ ปีก็ตาย **ลุงปุ่นมีเพชรตาแมว** ตอนเช้าท่านเจ้าเมืองมาบอกว่า “หลวงพ่อกับผมขอเพชรตาแมว ช่วยโน้น ช่วยนี้ ทำอะไรก็ทำเลย ต้องทดสอบ รถทางราชการเขาให้มา เป็นรถแทรกเตอร์คันเล็ก ๆ” “ผมสวดพาหุम्मหากา—ได้ ๑๐๘ จบแล้วนะ” อาตมาก็นึกว่าจะไปหาที่ไหนให้

พอท่านเจ้าเมืองกลับไป อาตมาก็สวดมนต์ ไหว้พระ นั่งกรรมฐาน แผ่เมตตา นึกถึงเจ้าเมืองพุก เขามาช่วยเรานะ ช่วยวัดวาให้ดีขึ้น แล้วเขาก็นั่งกรรมฐาน ขอเทพเจ้าดลบันดาลด้วยเถิด ถ้าเป็นบุญของเขา เป็นสมบัติของเขา พอบาย ๓ โมง ลุงปุ่นถือไม้สีกเข้ามาแล้ว ยันหน้า ยันหลัง เคยไปได้ของดีมาจากเมืองลับแล เดี๋ยวนี้ยังอยู่ที่อาตมา เมืองลับแลก็คือเมืองสวรรค์ นรกที่มีนลับแลมองไม่เห็น เป็นภาพซ้อน

ลุงปุ่นมาหาแล้วบอกว่า ผมจะมาคุยกับท่านสักหน่อย มีผ้าชีวรี่ห่อของมาห่อใหญ่ แล้วก็เปิดให้ดู บอกว่าของเหล่านี้ได้มาจากเมืองลับแล ส่วนสิ่งนี้ผมถวายท่านส่วนตัว

อาตมาถามว่า “อะไรหรือ” ลุงปุ่นตอบว่า “**เพชรตาแมว**” โอ้โฮ! อาตมาพูดไม่ออกเลย ซ้อคเลย อะไรเป็นอย่างนี้ บุญดลบันดาลได้จริง ตื่นเต้น เจ็บไปพักหนึ่ง ตอนนั้นลุงอายุ ๘๖ ปี ลุงก็บอกว่า “ผมใกล้ตายแล้ว ผมฝันไป ๓ คืนแล้ว ผมมีลูกหลายคน มันแย่งกันเพชรตาแมวของผม นี่หายไปตั้งปีนะท่าน ผมมาจากเมืองลับแลที่วัดชีป่า พอกลับมาก็ฝันโน้นฝันนี้ มีแมวมาหา มาแล้วก็ตายอยู่ ๗ วันก็ไม่เข้า ตอนดึก ๆ มันร้องแป้ว ๆ ที่คอกควาย ก็เดินไปดู นึกแปลกใจว่า เอ๊ะ! แมวทำไมร้องได้ ตายไปแล้วนี่นา พอนึกถึงไปเมืองลับแลได้ ก็ไปแกะตา **พอตาหลุดแมวเหม็นน้ำที่เดิน** ก็เก็บไว้ พอตีผ้าห่อไม่มี ก็เอาผ้าโจงกระเบนเก่า ๆ ของภรรยา ซึ่งขาดแล้วมาห่อเพชรตาแมว เก็บไว้ อยู่ต่อมาก็จะอวดลูก แล้วจะได้แบ่งให้ลูก ๆ พอแก้ห่อออกมา ไม่มีเพชรตาแมวเลย มีแต่ผ้าถุงที่ห่อไว้” ต่อมาอีกประมาณปีหนึ่ง **เพชรตาแมวก็กลับคืนมาอยู่ที่พานบูชาพระ** ก็จำได้เลยใช้ผ้าห่อใหม่ และก็นำมาให้อาตมาในวันนั้น

และอีกสองก่อนที่ได้มาจากเมืองลับแลอาตมาก็รักษาไว้ อาตมาก็ตื่นตื่นดีใจรถเจ้าเมืองยังอยู่วัดนี้ ท่านรอนคนขับรถทำอะไรให้เสร็จแล้วก็ทานข้าวด้วย

พอเจ้าเมืองมาหา อาตมาก็ส่งให้กับมือ เจ้าเมืองนำตำรวจเลย มือสั้นหมด คุณนายก็มาด้วย  
**นับบุญดลบันดาลได้จริง แต่ผู้มันต้องเจริญกรรมฐาน ถ้าหากว่าดีดชาติเคยเป็นของเขา ต้องได้แน่ ๆ ไม่ผิดหวังหรอก**



อธิษฐานนะ เขาเรียกตั้งปณิธานในใจ คือการอธิษฐานเหมือนโยมตั้งว่า จะนั่ง ๑ ชั่วโมง ถ้าไม่ได้ ๑ ชั่วโมงอย่าเลิก เสียอธิษฐาน ปณิธานในใจเสียละก็สังขจะหมดไป จะอธิษฐานอะไรไม่ขึ้น ขอฝากไว้ด้วยนะ อธิษฐานไม่ขึ้น ทำอย่างไรก็ไม่ขึ้น

อาตมาลองถามแห่ดว่า “ลุง เอามาให้อาตมาไว้ทำไม” ลุงก็บอกว่า “ท่านเอ๊ย ลูกหลายคน มันแย่งกัน ผมเห็นว่าท่านมีประโยชน์ในวันหน้า ท่านยังหนุ่มอยู่ ผมก็ ๘๖ แล้วนึกว่าวัดนี้ต้องเจริญ เพราะคนเมืองลี้บแลบมันบอกผม” “คนเมืองลี้บแลบเข้าฝันก่อนที่จะได้เพชรตาแมว บอกว่าท่านจะเจริญ และท่านจดไว้ละ จะเจริญอย่างไร ผมก็แก่แล้ว ไม่ช้าผมก็ตาย นี่เล่าเหตุการณ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ ผ่านมาแล้ว

นี่บุญดลบันดาลได้จริง แต่ต้องนั่งกรรมฐาน ถ้าไม่นั่งกรรมฐานไม่มีทาง ต้องได้ด้วยการไปซื้อมา แต่บุญกรรมฐานไม่ต้องซื้อ ไม่ต้องหามาเอง ในที่สุด เจ้าเมืองก็นำไปทำแหวนใส่ มีความเจริญเรื่อยมา และเป็นคนมีศีลธรรม และนั่งเจริญกรรมฐาน ลูกสาวเรียนหนังสือได้สำเร็จแพทย์ คนโน้นก็สำเร็จ คนนี้ก็สำเร็จ เห็นจะเป็นด้วยอำนาจบุญกุศล เห็นจะเป็นด้วยอำนาจบุญกุศล และก็มีความสุขความเจริญสืบมา อายมาไม่นานคนนายอยากได้ขึ้นมาเสียอีกแล้ว มาที่วัดเอง ไม่ได้บอกเจ้าเมือง ให้เรือข้ามมาส่ง อาตมาถาม “เอ้า! คุณนายมาอย่างไร” คุณนายก็บอกว่า “ฉันก็อยากได้บ้างซี” “เอ้า! อยากได้บ้างต้องทำบุญนะ ต้องตักบาตรทุกวันนะ ต้องสวดมนต์บทนั้นให้ได้นะ ลองทำดูซิถ้าเป็นบุญของคุณนายคงจะได้ละ และต้องนั่งกรรมฐานด้วยนะ”

คุณนายเป็นคนอิสลาม รับประทานไม่ได้ คุณนายบอกว่า “ข้าฉันไม่ได้ ข้าเป้ เดินเข่ง ๆ” อาตมาบอก “ข้าเป้ก็ต้องเดินจงกรม ไม่อย่างนั้นไม่ได้” นี่ความอยากได้อันนี้ทำให้เจริญกรรมฐานเป็นขั้นต้น ไม่ใช่ศรัทธาอะนะ ไม่ได้มีศรัทธาหรืออยากได้เพชรตาแมวมากกว่า อยากได้มาก ข้าเป้ก็ต้องเดิน

อาตมาให้คุณนายเดินจงกรม นั่งกรรมฐาน สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ให้เท่าอายุเกิน ๑ จบ แล้วสวดพาหุงมหากาฯ คุณนายก็มีสังขจะเกิดศรัทธา เดินจงกรม นั่งกรรมฐานได้ดีกว่าสามีอีก ใส่บาตรทุกวัน และมีคนแม่อิสลามอยู่ที่อยุธยา บ้านคลองตะเคียน มีเรือขายเครื่องเทศสมัยเก่า ก็พลอยอนโมทนาด้วย และก็ทำบุญตักบาตร อิสลามก็ตักบาตรสืบมา คุณนายก็สวดมนต์เสมอ ทำไปทำมานึกว่าเพชรตาแมวจะอยู่ที่ไหนหรือ ปรากฏว่าอายุช่างวัดชลอนี่เอง เขาจะให้ลูก ก็มีลูกหลายคน อาตมาไปขอเช่าบอก ว่าให้หมิ่นหนึ่งเอาไปเลย เขาบอกว่าไม่ได้ แสนหนึ่งก็ไม่ให้ท่าน

อาตมาก็คิดว่าไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ถ้าเป็นของคุณนายก็ต่อไป อันนี้แหละได้พบมาแล้ว พออายุได้หน่อยหนึ่ง คุณนายก็มาวัด มาตั้งกรรมฐาน แต่มาด้วยศรัทธาแล้วคราวนี้ ที่แรกไม่ศรัทธาอะนะ ข้าจึงไม่ให้เขา จำไว้อย่างหนึ่งนี่เป็นเทคนิค **ต้องทำด้วยศรัทธา** ถ้าทำโดยเสียไม่ได้ อยากได้เป็นกิเลส ถ้าทำด้วยศรัทธา ทำด้วยความปีติยินดี ทำด้วยบุญกุศลของตนเองนี่ไม่ใช่กิเลส มันถึงจะได้ พอถึงคราวได้เป็นอย่างไร สองสามีภรรยาปรึกษาากัน และวันนั้นทำขนมปลากัณฐิก ไชเต่า หาบแกงมาเลี้ยงพระ มากัน ๓ คน สมัยนั้นพระทั้งวัดมีไม่เกิน ๑๕ องค์ เมื่อพระฉันภัตตาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็พากันมาหาอาตมาที่กุฏิ มีดอกไม้ ูปเทียน มาเรียบร้อย มาบอกว่า “ท่านครับ ผมเอาเพชรตาแมวมาถวาย” อาตมาก็ตกใจ ขอซื้อหมิ่นหนึ่ง เขาบอกว่า แสนหนึ่งก็ยังไม่ขายให้นี้ถวายฟรี! นี่คือ **บุญดลบันดาลจากกรรมฐานนะ** มันเป็นคนของคุณนายเขา ผลสุดท้าย เจ้าเมืองสามีภรรยาได้ไปทั้งคู่เลย ในเวลาใกล้ต่อมาก็ย้ายจากสิงห์บุรีไป สุดท้ายปลายทางก็ปลดเกษียณ บัดนี้ถึงแก่กรรมหมดแล้ว อาตมาไปงานศพทั้ง ๒ คน ศพเจ้าเมืองไม่ได้เผา มอบให้แก่โรงพยาบาลศิริราช ให้หมอดึกษาต่อไป

ตอนหลังคุณนายเสียม ผู้เป็นศรีภรรยาตาย พอตายแล้ว อาตมาไปสืบถามลูกว่า เพชรตาแมวอยู่ที่ไหน ไม่มีใครได้เลยนะ หายไปเลย แสดงว่าลูกไม่มีบุญนะ หายไปเลย ก็เรียกรวมตอนที่คุณนายเสียมตาย ไม่มีใครได้ทั้งลูกหลาน ไม่ทราบหายได้อย่างไร อยู่แต่แหวน เขาก็นำมาให้อาตมาดู ไม่มีหัว อาจจะเป็นโจรกรรม หรือใครลักไปก็จะเป็นได้ ไม่นั่นเอง หรือหายไปเองด้วยบุญกุศลของเขา ไม่มีอย่างไรก็ไม่ทราบ อันนี้เป็นที่ค้นเดาลำบาก ขอฝากพี่น้องไว้ด้วย **นี่บุญดลบันดาลได้จริงนะ แต่ต้องนั่งกรรมฐาน**  
หลวงพ่อกเงิน

บุญบันดาลได้จริงขอให้ตั้งสังขจะ เมื่อเร็ว ๆ นี้ อาตมาไปที่จังหวัดปราจีนบุรี ไปงานฉลองพระพุทธรูป มีการแสดงของนักเรียนรำถวายพระพุทธรูป มีปัทมวิทยานุกูลศิลป์และของกรมศิลปากรผสม รำเป็นชุด ชุดภาคเหนือ ชุดภาคกลาง ชุดภาคอีสาน ชุดภาคใต้ รำแต่ละภาคไม่เหมือนกัน

มีพระสงฆ์ไปในงาน ๒,๕๐๐ รูป ไม่มีใครให้รางวัลเลย เจ้าของห้องที่ก็ไม่คิดจะให้กำลังใจเด็กที่รำ อาตมาก็ไม่ได้เตรียมของไป พวงมาลัยก็ไม่มี



ถามเจ้าเมือง (นายประมวล รจนเสรี) ว่ามีรางวัลแจกเด็กไหม ท่านก็บอกว่า หลวงพ่อไม่ต้อง แต่ละอาเภอละเอาเอามา  
เอ! อาตมาว่าต้องนะ ต้องให้กำลังใจเด็ก เด็กกำลังเรียนหนังสือ เป็นเด็ก ๆ กำลังเรียนหนังสือจะได้มีกำลังใจ เครื่องแต่งตัวก็ราคา  
ตั้งหลายมาร้องรำทำเพลง ก็ควรให้กำลังใจเขาบ้าง

โยมเอ๊ย อาตมามีแค่ ๑,๐๐๐ บาท คนตั้ง ๔๐ คน แจกคนละ ๑๐๐ บาท ต้องใช้เงินทั้งหมด ๔,๐๐๐ บาท ท่านเจ้าคุณเจ้า  
คณะจังหวัดปราจีนบุรี ถามว่า หลวงพ่อบุญบันดาลแจกพอหรือ  
อาตมาบอก "ขออิมหลวงพ่อน้อยได้ไหม"  
ท่านบอกว่า "ขออิมทำไม จะไปให้รางวัลทำไม"

ถ้ายังงั้นก็เลิกพูดกัน ก็เห็นในยามของท่านมีนี่ เมื่อตะกี้เขามาถวายท่านตั้งเยอะ อาตมาก็แจกคนละ ๑๐๐ บาท ชุดหนึ่งก็  
๕ คน ชุดหนึ่งไปแล้ว ๕๐๐ ชุดที่สองออกมา ๖ คน คนละ ๑๐๐ ก็ต้องใช้อีก ๖๐๐ บาท เงินไม่มี ๑,๐๐๐ เดียวก็ไม่พอแล้ว  
ชุดหลังเงินไม่พอ อาตมาก็รีบๆๆๆ  
ไม่ทำอะไร เดียวจะแก้ปัญหาก็คิดว่าถ้าไม่มีก็ให้จดชื่อเด็กส่งทางไปรษณีย์ก็ได้ ก็คงจะแก้เป็นประเภสอง

แต่อย่าเลยบอกพระอินทร์เหตว่าบุญคุณมีจริงโปรดได้ทั้งเงินมา ณ บัดนี้ พระอินทร์บอกไม่ได้! ถ้าทั้งมาคนอื่นก็เก็บ  
หมดสิ ท่านไม่หันไปเก็บหรือ เอ! เอออย่างไรละ พระอินทร์หาโยบายนให้อาตมาหน่อยสิ นี่เรื่องจริงนะ เราก็นับๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆๆ  
มองเลย มีผู้กำกับ พ.ต.อ.วิชิต กับคุณนายสุวคนธ์ สังข์สุวรรณ เคยเป็นอาจารย์สอนที่จังหวัดสิงห์บุรี แล้วย้ายไปสอนที่จังหวัด  
ปราจีนบุรี สามี่เป็นผู้กำกับ เขาก็มองดูเรา เราก็มองดูเขา ก็พูดกันทางสายตา สายตาเรามองดูเราว่า สดต่างไม่พอหรือ ตาพูดได้  
ไหม ขนาดเจ้าเมืองปลัดจังหวัด รองผู้ว่า อธิบดีรัฐมนตรีก็นั่งเป็นแถว นุ่งขาวห่มดำ ผู้กำกับก็นุ่งขาว คุณนายสุวคนธ์ก็นุ่งขาว อาตมา  
ก็เห็นหนอๆๆ

พระที่นั่งอยู่ด้วยกันไม่มีใครรู้เลย ไม่มีกรรมฐาน มัวเห็นหนอที่เขารำ อาตมาก็รับหนอ กำไว้หนอ นี่เป็นใหม่ บุญคุณ  
บันดาลได้ ใครไม่เชื่อไม่ว่ากันนะ อาตมาก็เอาเงินมานับๆๆๆ  
คนละ ๑๐๐ เขาต่อสำหรับอีกแล้วอีกอีกไปละ ๑๐๐ ทั้งนี้ ไม่ต้องยากในการให้ บุญคุณบันดาลได้อย่างนี้ และเขาไม่มีพุดอะไรกับ  
เราพอดมาถึง เขาพูดว่า "แหม! หลวงพ่อกิ่งจิ่ง เตรียมผ้าไว้รับทันพอด" มีมานอยู่ข้างหลัง และพระก็นั่งอยู่ข้างหน้าเราเป็นแถว ไม่ได้  
มองข้างหลัง

คุณนายเดินอ้อมไปท้ายแถว แล้วย้อนมา อาตมาก็ไม่ได้หันไปดู แต่เตรียมผ้ากราบคล้อออกไปรับหลังมาน พอรับเสร็จก็พับ มี  
เทคนิคนิดหน่อย พระ ไม่รู้เลย

ฝ่ายเจ้าคณะจังหวัดปราจีนบุรี บอกหลวงพ่อบุญบันดาลเงินพอหรือ ผมก็ลองเสกดูนะหลวงพ่อนะ เงินมันขาดมีมาพันเดียว  
อาตมาก็จับผ้ารับมา ท่านก็มองใหญ่  
"ผมจะเสกเงินนะสิ ขออิมหลวงพ่อไม่ให้นี่"  
เขาก็มองจิ่ง อีกองค์หนึ่งบอกว่า "หลวงพ่อบุญบันดาลใช้คาถาบทไหนละ"  
"เอ! จะมาเรียนคาถาหน้าธรรมาภิบาลไม่ได้"  
อาตมาก็เป่าพริ้ม ทำเป็นหล่นร้องไอ้โฮกันใหญ่ มาอย่างไรเล่านะ พอแจกเลย ยิ่งเหลือ ๑,๐๐๐ บาท  
ขอให้ศรัทธาจริง ๆ เอะเงินนอกได้จริง ๆ หรือว่าจะเสกเงินได้ถูก สำคัญจะทำหรือไม่ทำ ถ้าเสกตาย เงินหมดเลย ไม่ได้แน่ ๆ

-----